

цѣлунале колѣното и плакале, и смѣяле са отъ радостъ. Дѣдо Либенъ обжрналь лицето си камъ другата страна; той и самъ плакаль, като дѣтенце. „Нѣма, нѣма на свѣтътъ по-сладко нѣщо, отъ колкото да направи човѣкъ добро, казалъ той. Ако да не бѣше агата, то азъ щѣхъ да погу-ба синътъ си. Бѣди благословенъ хиля-до пѣти, добри човѣче, ако и да си тур-чинъ.“

Лила, съ помощта на Павлина, са ка-чила на конътъ и земала въ рѣце дизги-нете, — и скоро конската тупурдия изчез-нала и оставила и градътъ, и манасти-рътъ.

Въ кѣщата на Хаджи Генча дванайсетъ пона освѣтили вода и поржсиле сичкиятъ дворъ, заедно съ амбарете и кочеците, и, както говорятъ, изгониле таласѣмътъ. Ха-джи Генчо сѣка педѣля и по голѣмите